

JA TE ZNADOH

4. nedjelja kroz godinu, C

Pogledamo na stadionu silno mnoštvo, što se prelijeva kao žitno polje. Pogledamo kroz prozor na trgu u vrijeme najvećeg prometa, mnoštvo ljudi koje poput mravi hita i žuri. Koliko li je toga svijeta! Pa se onda u jednom trenutku zapitamo: Tko su ti ljudi? Što im je u glavi i usrcu? Eno onaj čovjek u sivom ogrtaču. Kako li se zove? O čemu razmišlja? Kamo žuri? Gdje li se rodio? Što li ga još u životu očekuje? Koliko li će još godina hoditi ovom zemljom? A kad pomislimo na druge trgove, na druge gradove i sela, na druge zemlje, na druge kontinente, na milijarde ljudi koji mile, žure, sjede, pričaju... Koliko misli, želja, strepnji, ljubavi, netrpeljivosti, čežnji. Svijest samo jednog čovjeka čitav je svemir. U koje bi knjige i računala mogli ući životi toliko ljudi? Kako je to silno, kako veličanstveno!

Kako li je onda veličanstven Bog koji je sve stvorio, koji poznaje i Maju i Mariju i Petra i Filipa i Jadranku i Stanka! I on to sve vidi. I zna. I poznaje. Do u tančine. Od samih početaka. I što je bilo i što će biti. I znamo da je njegov pogled dobar, milostiv, da su njegove ruke očinske. Tako nam danas bogoslužje Crkve donosi prekrasan početak Jeremijine knjige: „Prije nego te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh: prije nego što iz krila majčina izađe, ja te posvetih, za proroka svim narodima ja te postavih.“ Kako li je to veličanstveno! Pomislimo: i prije nego je prorok „satkan“ u krilu svoje majke, i prije nego se rodio, Bog ga je poznavao. Bog ga je zazvao. Bog je znao njegovo ime. Bog je za njega imao svoj naum i svoje poslanje. A on, Jeremija, mislio kako to baš neće biti tako bitno da baš on bude prorok. Mislio da on odlučuje o svom pozivu i poslanju. Ne! Bog ga je poznavao i prije njegova postojanja, Bog mu je namijenio ulogu.

Jeremija se brani. Ne sviđa mu se ni malo proročko poslanje. On je miran čovjek, reklo bi se sramežljiv. On da stane pred ljude s otvorenim prijekorima i prijetnjama? I baš njemu takvom Bog govori: „Ne dršći pred njima. Danas te evo postavljam kao grad utvrđeni, kao stup željezni, kao zidinu brončanu protiv sve zemlje...“ U daljnjem tekstu (kojeg ne donosi današnje čitanje) Jeremija se brani da ne umije govoriti, da je dijete. No Bog inzistira.

Rekao bih da su ovdje za nas dvije pouke. Prva je veoma utješna. Nisam mrav u mnoštvu mravi, nisam tek kapljica u beskrajnom oceanu. Ja sam osoba s imenom i prezimenom. Bog me poznaje. Bog me je pozvao u život, on me poznaje od samih početaka moga postojanja. Kao da sam sam na svijetu, Bog me voli, Bog me prihvaća, on me je „urezao u dlan svoje ruke“. Za mnoge ljude mogu biti i beznačajan i nebitan, neprimjetan i nevažan, ali za Boga sam uvijek izuzetno važan. Konačno, nije li Bog za mene poslao svoga Sina?

I drugo. Bog mi je namijenio određenu ulogu. Štoviše, cijeli moj život je zapravo odgovor na Božji poziv. Bog na mene računa. Njegovo sam dijete, njegov pouzdanik, njegova ruka, slika njegove ljubavi u ovome svijetu. On na mene računa. Da po meni pokaže svoju ljubav i dobrotu prema svakom čovjeku, da po meni uspostavi svoje Kraljevstvo, da se po meni i u meni proslavi. Kad bismo samo bili svjesni svoga odabranja i svog dostojanstva! Dao Gospodin da mu odgovorimo cijelim životom.

Zvonko Pažin